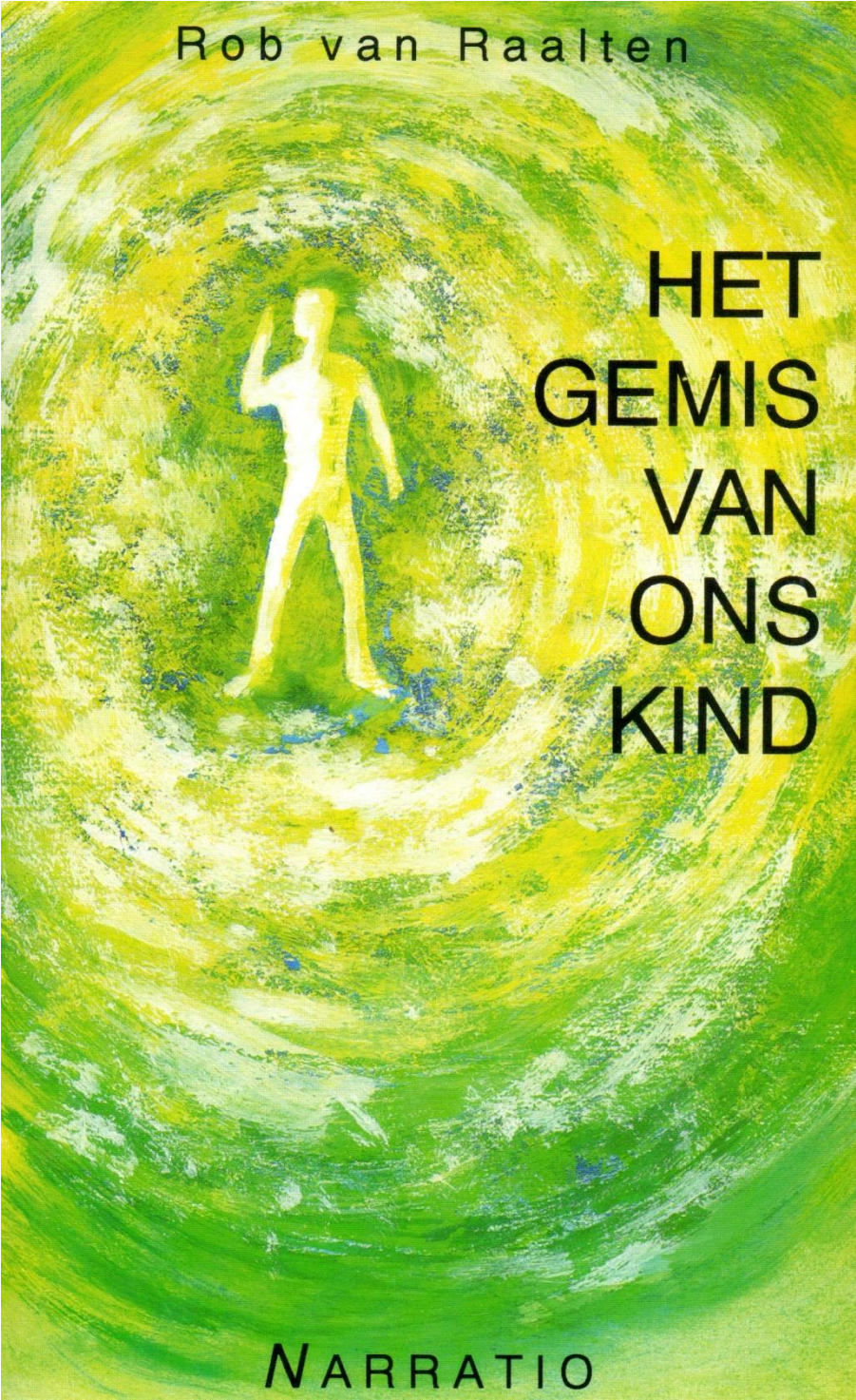

Rob van Raalten

HET
GEMIS
VAN
ONS
KIND

NARRATIO

Rob van Raalten

Het gemis van ons kind

Rob van Raalten

Het gemis van ons kind

theologische uitgeverij *Narratio*

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag
NUGI 636

trefwoord: zelfdoding; jongeren; gedichten

ISBN 90 5263 086 0

©1992 uitgeverij NARRATIO

Postbus 1006, 4200 CA Gorinchem tel. 0183-628188

Niets uit deze uitgave mag verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, Digi-boek of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

drukwerk: Haveka, Alblasterdam

omslag: Signaal, Breda

afwerking: Boekbinderij van Strien, Dordrecht

distributie in België: Liprobo, R. DessainIn 16, 2800 Mechelen.

INLEIDING

Op 23 september 1990 – het was een regenachtige zondag – werden mijn vrouw en ik wreed geconfronteerd met de zelfdoding van onze zoon Edward. Hij was kort daarvoor op 8 september 1990 negentien jaar oud geworden.

Het enige dat je vanaf dat moment bezighoudt, is het zoeken naar antwoorden op talloze vragen die, zonder onderbreking, je gedachten bepalen. De normen en waarden van het leven, waaraan voorheen zoveel belang werd gehecht, blijken opeens in betekenis te zijn afgenomen. Hoe sta ik tegenover het geloof? Hoe moet mijn houding zijn tegenover mijn medemens en hoe leer ik met dit gemis en dit verdriet te leven?

Een jaar lang heb ik die gevoelens en gedachten op papier gezet in de vorm van gedichten, waterverf- en pentekeningen. Lange tijd was ik in de veronderstelling, dat ik mijn gevoelens van me afschreef. Gebleken is echter, dat er eigenlijk sprake was van een toeschrijven van die gevoelens naar mijzelf.

Al heel snel werd duidelijk dat de gebruikelijke rouwverwerkingsfases in de volgorde: shock, ongeloof, verwarring, gevecht, acceptatie en tenslotte berusting, op ons niet van toepassing zijn. Wij zullen altijd blijven leven met ambivalente gevoelens en de vraag, waarom het leven voor ons kind zo'n pijn heeft gedaan, dat hij dit leven niet meer aankon. Ook het feit dat wij, als ouders, machteloos staan omdat wij geen hulp konden bieden, houdt ons nog steeds bezig. Misschien is dat maar goed ook. Deze gedichten geven geen antwoord op de vraag, hoe men zoiets kan verwerken. Ze beschrijven de liefde voor ons kind. De pijn en eenzaamheid, waarin die kinderen zich bevinden. De vertwijfeling en verwarring van ouders, die hun kind op deze manier verliezen. Over die ouders is zo weinig geschreven. Dat is ook de reden, waarom ik besloten heb deze gedichten te publiceren.

In al die tijd, dat ik deze gedichten schreef hebben wij in ons gezin veel met elkaar gepraat en praten we nog. Ook hebben wij veel steun ondervonden van de vrienden van onze zoon. Zij waren die arm om onze schouders. Veel van deze gedichten zijn dan ook een reflectie van deze gesprekken en contacten met die vrienden.

Ik beseft nu hoe belangrijk dit is geweest in de verwerking van ons verdriet en ben hen daar dankbaar voor, want vele ouders die in dezelfde situatie als wij verkeren – kennen dat niet. Ik beseft ook, dat de steun en gevechtshulp die wij van die vrienden ontvingen van tijdelijke aard is, want ook hun leven gaat verder en zo behoort het ook te zijn.

Zo sterk ik mij opstel tegenover de buitenwereld, zo kwetsbaar ben ik voor mijzelf. Als je er uiteindelijk alleen voor komt te staan, blijkt hoe belangrijk God in iemands leven kan zijn. Het vertrouwen in Hem heb ik dan ook nooit verloren, ondanks dat dit mij is overkomen. Ondanks het feit, dat mensen niet kunnen voelen wat jij voelt of vaak niet weten wat ze moeten zeggen heb ik geleerd dat, zolang ik nog van nut kan zijn voor mijzelf en mijn medemens, de zin van het leven nog niet is verloren. De aanvaarding hiervan, is wellicht één van de bouwstenen waarmee een ander leven kan worden opgebouwd en we hopen dat het leven zelf het antwoord geeft op onze vragen. Het is in ieder geval een begin en dat wil ik met beide handen aangrijpen

Rob van Raalten

VOORWOORD

Bij het lezen van deze gedichten bekruipt je het beklemmende gevoel: toeschouwer op afstand te zijn van de pijn en het verdriet van anderen. Daar sta je – te kijken en te luisteren naar zo beschadigde mensen.

Je leest schokkende regels:

*Hier leef ik dan,
met pijn als ik hem daar zie hangen.
Dat beeld, op mijn netvlies gebrand,
houdt mij tot mijn dood toe gevangen.*

Dóór de in deze gedichten geuite gevoelens heen: gemis-wroeging-schuld-kwaadheid-gebrokenheid-verwarring-in de steek gelaten, in het dikwijls terugkerende motief 'toekomst', hoor ik vooral één intens verlangen, dat tegelijk een appèl is: de mogelijkheid om met mensen over je verdriet te kunnen en te mogen BLIJVEN praten. Méér, veel meer dan behoefte aan troost en raad, is er hoop, dat er mensen zullen zijn, die het lef hebben het verdriet en het gemis bespreekbaar te houden. In dit verlangen zijn Edwards ouders herhaaldelijk teleurgesteld; slechts enkelen houden het vol. Het zijn – je leest het hier en daar – vooral de jongeren die het blijven volhouden.

In de dimensie van het geloof hebben de ouders in God een adres gevonden voor protest en klacht, en een Bron – soms even – van Liefde en Vertrouwing.

De uitgave van deze bundel is voor de ouders van Edward een tastbaar signaal, dat hun verlangen en appèl gehoord worden, dat hun dagelijks gevecht niet tevergeefs is. Het is hun wens, dat anderen met deze bundel "gediend" zijn. Ik wens deze bundel "Het gemis van ons kind" veel lezers toe, die er in eigen omgeving iets goeds mee kunnen doen.

ds. Rob van Buiren

HET GEMIS VAN ONS KIND

Zij hebben zich door het hoofd geschoten.
Gif tot zich genomen.
Hun polsen doorgesneden.
Voor een trein gegoid.
In de afgrond gestort.
Zichzelf opgehangen aan een koord.

Eén ding hebben zij gemeen:
Men noemt het zelfmoord.

Wij voelen ons schuldig en nalatig
Machteloos, verward,
Kwaad en verdrietig
In de steek gelaten
en weten niet
waar iets eindigt óf begint.

Eén ding hebben wij gemeen:
Het gemis van ons kind.

Zij hebben abrupt hun leven beëindigd.
Wij blijven achter
met dat onherstelbaar gemis.
Toch hopen wij,
of we nu wel of niet geloven,
dat er ergens anders nog leven is.

Een leven zonder pijn en tegenslag,
waar hij of zij
eindelijk een rustplaats vindt.
Laten wij hieruit
toch de kracht blijven putten.
Dat is het minste wat wij kunnen
wensen..... voor ons kind.

